

[Jørgen Gram.]

er sig sit Ansvar bevidst, er saa rolig som nogen Sinde. Den dansksindede Del, der efter de lige stedfundne Valg kan konstateres at være mindst 84 pCt. af den samlede Befolkning, er lykkelig ved statsligt at tilhøre sit eget Folk, men den lever uden Spor af Chikanerier og i alle Erhverv fredeligt samarbejdende Side om Side med den tysksindede Befolkningsdel. Og saafremt man kunde tænke sig denne tysksindede Befolkningsdel uden nogle faa Ordførere og Skribenter, deriblandt Hetzpropagantisten Møller — for at bruge et af dens egne Udtryk —, saa vilde en nøjere Tilknytning af hele Grænsebefolkningen meget hurtigt fremmes.

Naar det ærede Medlem i Forbindelse med Omtalen af Muligheden for et godt Naboforhold til Tyskland bruger Ordet Haabløshed og udmaler Modsætningerne mellem de to Nationaliteter saa store og dybe, saa kunde man fristes til at tro, at det ærede Medlem vilde bevise, at der var saadanne daarlige Mindretalsforhold, at en Hjemflytning til det tyske Rige af den tyske Befolkning var en Nødvendighed og paa sin Plads. Er det Meningen? Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at blandt den i Grænseomraadet fødte Befolkning vilde han faa ringe frivilligt Følgeskab — meget ringe.

Det ærede Medlem Hr. Jens Møllers Anklager mod det danske Folk har i hvert Fald det bestemte Formaal at hindre Udviklingen af det gode Forhold mellem de to Folk og Nabostater, og for hvilket Ikke-Angrebspagten turde være et fulgyldigt Udtryk i Øjeblikket.

Jeg konstaterer da ogsaa, at det ærede Medlem er i afgjort Modsætning til alle officielle Udtalelser fra de højest staaende tyske førende Personligheders Side om Forholdet mellem Danmark og Tyskland. Har det ærede Medlem mon ikke læst den tyske Førers sidste Rigsdagstale, hvori denne udtrykkeligt slaar fast, at mod vort Land var Grænsen og med vort Land var Forbindelserne i Orden. Denne Udtalelse er en Fornægtelse af tidligere lignende ogsaa om Mindretalsforholdene, og talrige officielle Presserøster og førende Embedsmænds Omtale ligger paa samme Linie.

Skal der endelig rejses Bebrejdelse mod nogen for manglende korrekt Opførelse, saa kan det ærede Medlem Hr. Jens Møller ikke gaa Ram forbi. Jeg henviser her til det ærede Medlems Opraab ved Krigens Udbrud til hans tysksindede Folkfæller her i Landet, der vel at mærke er

danske Undersaatter. Dette Opraab var ikke i mindste Grad præget af den Takt, som et neutralt Lands Undersaatter har at vise i en Situation som den nuværende. Det samme maa siges om den Tale, det ærede Medlem holdt i Gaar. Og jeg savnede i denne enhver Antydning af Loyalitetserklæring over for vort Land fra ham og hans Gruppe.

Lad mig deroverfor stille den frivillige, hurtige og uforbeholdne Erklæring om Loyalitet og Opfordring til absolut Opfyldelse af selv nok saa tung statsborgerlig Pligt, som det danske Mindretal i dets Blad „Flensborg Avis“ straks ved Krigens Udbrud udstedte, og som det har fulgt og følger. Det danske Folk takker dem og følger dem i Medhu.

Det ærede Medlem Hr. Jens Møller følger i øvrigt samme Linie nu som i sin Programtale i Foraaret. Skønt han ikke kan fremkomme med et eneste virkeligt Bevis for uretfærdig Behandling af det tyske Mindretal, benytter han økonomiske Spørgsmaal og Vanskeligheder som et stærkt Angreb paa Danmark. Ja, hele Tonen i Indlæggene gaar ud paa at tillægge Danmark og dets førende Mænd bevidst Skyld for uheldige økonomiske Foreteelser i Grænselandet. Jeg advarer imod og tilbageviser bestemt en saadan Paastand. Det ærede Medlem Hr. Jens Møller kan ikke slaa sig til Ridder og vinde Proselytter ved at stille økonomiske Krav.

I de forløbne Aar siden min Indtræden i dette høje Ting har jeg, naar der var Lejlighed dertil, fremdraget de mange forskellige Spørgsmaal i Grænselandet, ofte Spørgsmaal af økonomisk Natur. Det samme er gjort af andre Partiernes Repræsentanter helt siden Genforeningen, og da ingen nogen Sinde har tænkt sig at undtage det ærede Medlem Hr. Jens Møllers Meningsfæller fra de økonomiske Hjælpeforanstaltninger, som var paakrævet, betyder det ærede Medlems Tilsynskomst hverken fra eller til.

Det ærede Medlem Hr. Jens Møller fremdrog og kritiserede, at der var givet særligt Stedtillæg til sønderjyske Embedsmænd. Men var det ikke netop særlige Bevillinger og Tilskud, det ærede Medlem krævede til de sønderjyske Landsdele? Det var da kun ret og billigt, at ogsaa Embedsmænd, der tog bort fra en tilvant og lettere Gerning til en ulige besværligere i de sønderjyske Landsdele, Embedsmænd, af hvem vi krævede og i det store og hele ogsaa fik den største Indsats, i nogen Grad honoreredes derfor. Men Grunden til Kritikken